

S., et ta oma santi sõbrust maha jätaks ja paremat teed käima hakkaks. Wallatu suur S. lubas Mardile soowimist täita, aga, jah aga — ta tegi seda ükshinda junga, aga mitte tunga.

Kui Mart nägi, et suur S. ikka sandimaks lapses läks, siis palus weel teist forda teda, et ometi oma pahad eluviisid maha jätaks; aga nüüd ütles wallatu S. jo pilgates: „Wata asjalist, wõi ta tahab ka juba, nagu mungi koolmeister teisi noomima hakata! — Mis sinul sellega tegemist on? Waata aga ise oma ette!“ —

Sest ajast sadik ei hakand siis wäike Mart teda enam noomima, waid laskis juure S. teha, mis ta aga ise tahtis; aga wallatu S. ei leppind weel sellega, waid ta hakkas waest Marti sest aegast jaadik alati narrima, naerma ja pillama, kus ta aga iganes wõis. Mart aga oli alandlik, ja ei pannud seda miksiki, waid mõtles selle peale, mis Jeesus meid oma wihameeestele käsib teha, j. o.: andeks anda ja hea meelele neile head teha, kes meie wastu eksiwad.

Üks ferd tuli ka kiriku õpetaja kooli lastuma ja leidis, et Mart kõige targem koolilaps oli, sest ta andis õpetajale ilusad, mõistlikud kostused ja õpetaja kiitis teda.

Et nüüd Marti kiideti, see oli iseäranis paha S. just kui tuli taksus, sest ta ootas, et õpetaja teda kiidaks; aga wõta näpust, kes laiska kiidab!

Nüüd teab lugija, mikspärast wallatu S. waga Marti wihtas ja pillas ning nüüd ei pane ta enam imeks, mikspärast ma imetapanemisega S. peale waatajin.

Wallatu S. tahtis Mardile midagi ütelda, et aga ma seal juures olin, seepärast häbenes rääkima hakata ja wõttis oma sõna keele pealt tagasi. Kui Mart seda nägi, et S. tale midagi ütelda tahtis, siis ütles ta ruttu: „S. räägi aga peale ja ära karda, sest Juhan on minu ja ka sinu sõber.“

„Kulla armas Mart!“ — ütles nüüd wallatu S. — „üttele mulle ometi, kudas sa wõisid nii suure koorma oma peale wõtta ja pealegi minu jäi pärast ennast karestada lasta?“